

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **J. W.**
bytem X

zastoupeného JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou,
sídlem Slezská 1357/1, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2018, čj. MV-86619-7/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 8. 2018, čj. MV-86619-7/SO-2018, a usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2018, čj. OAM-13077-5/PP-2017, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Pavlíny Vanické, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 14. 8. 2018, čj. MV-86619-7/SO-2018 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 30. 1. 2018, čj. OAM-13077-5/PP-2017 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zastavil správní řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, podané podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců (dále též „**Žádost**“).
2. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 16. 8. 2018, žalovaná odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a toto usnesení potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení a závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí.
4. Žalovaná s poukazem na § 87b odst. 1 a 2 a § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců konstatovala, že žalobce podal správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců, když do formuláře žádosti uvedl „Sloučení s občanem Evropské unie“. Z ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců přitom podle žalované obecně vyplývá, že řízení o žádosti cizince je možné zastavit v případě, kdy je žádost podaná v době platnosti výjezdního příkazu. Tato podmínka pro aplikaci ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců byla dle názoru žalované v řízení splněna, když žalobci byl dne 17. 8. 2017 do cestovního pasu vylepen výjezdní příkaz č. GA02699682 s platností do 15. 9. 2017.
5. Podle žalované z citovaného ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nepochybně vyplývají dva alternativní důvody pro zastavení řízení – podání žádosti v době, kdy cizinec není oprávněn pobývat na území, resp. podání žádosti v době platnosti výjezdního příkazu. V daném případě byl přitom dle žalované druhý důvod pro zastavení řízení o žádosti žalobce jednoznačně naplněn. Žalovaná posléze vyložila důvody, pro které měla za to, že výjimky předvídané uvedeným ustanovením nebyly v posuzované věci dány.
6. Žalovaná byla přesvědčena, že česká právní úprava není v rozporu se Směrnicí 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „**Směrnice**“).
7. K námitce rozporu ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s ústavním pořádkem žalovaná uvedla, že jí ze zákona rozhodně nepřísluší hodnotit domnělou ústavnost či protiústavnost právních norem. Podle žalované uvedené ustanovení zcela v

souladu s veřejným zájmem a normami cizineckého práva jako takového upravuje požadavek na podání žádosti o vyjmenovaná pobytová oprávnění v době, kdy je cizinec oprávněn k pobytu na území např. na základě víza či jiného, nižšího pobytového oprávnění, když sankcí za nedodržení této podmínky je zastavení řízení o žádosti cizince. Dle žalované Prvostupňovým rozhodnutím nedošlo k porušení ustanovení čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), které upravuje zákaz diskriminace, včetně diskriminace na základě národnosti. Uvedené ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo dle žalované do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 222/2017 Sb., s tím, že v rámci legislativního procesu bylo v souladu s právními předpisy České republiky provedeno zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, přičemž bylo konstatováno, že *„návrh zákona není v rozporu se žádnými mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a je plně slučitelný s právem Evropské unie“*. Žalovaná rovněž nepovažovala předmětné ustanovení za rozporné s čl. 8 Úmluvy. Poukázala přitom na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011, čj. 2 Azs 8/2011 - 55, s tím, že takovým porušením by mohl být teprve dlouhodobý zákaz pobytu na území.

8. K poukazu žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 19. 10. 2004 ve věci C-200/02, *Zhu a Chen* (dále jen „**Zhu a Chen**“), žalovaná konstatovala, že uvedené rozhodnutí se týkalo oprávnění k dlouhodobému pobytu dítěte narozeného na území Irska na území Velké Británie a jeho matky, státní občanky Čínské lidové republiky, která na území Velké Británie pobývala. V uvedeném rozsudku byl učiněn závěr, že matka dítěte, která o nezletilého cizince pečuje, je oprávněna s ním pobývat na území hostitelského státu. Prvostupňové rozhodnutí přitom podle žalované není s názorem vyjádřeným v rozsudku v rozporu, protože v něm nebyla řešena meritorně otázka, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nýbrž zda žalobce splňoval zákonné podmínky pro její podání.
9. Žalovaná doplnila, že žalobci není bráněno v budoucnu na území pobývat na základě příslušného pobytového oprávnění, nicméně je nutné trvat na tom, aby žalobce při podání žádosti dodržel zákonné podmínky, tedy i podmínku, aby žádost byla podána v průběhu jeho oprávněného pobytu na území.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě předeslal, že Napadené rozhodnutí je protiústavní, a tedy nezákonné, přičemž je rovněž v rozporu s právem EU. Žalobce trval na tom, že Napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 3 odst. 1, čl. 10 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a 4 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), čl. 8 a čl. 14 Úmluvy a čl. 3 odst. 2 a čl. 27 Směrnice, a to především z toho důvodu, že správní orgány aplikovaly zcela zjevně protiústavní ustanovení zákona o pobytu cizinců a nepodrobily Žádost žalobce meritornímu zkoumání a rozhodnutí.
11. Žalobce posléze v rámci vlastních žalobních bodů konkrétně namítal, že Napadené rozhodnutí, ač vydané podle příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců, je v příkrém rozporu s přímo aplikovatelnými právními předpisy Evropské Unie a v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Žalobce byl přesvědčen, že podle citovaného ustanovení § 169r

odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neměl žalovaný ani správní orgán prvního stupně vůbec postupovat a takové ustanovení aplikovat právě z důvodu rozporu s přímo aplikovatelnými ustanoveními evropských norem. Žalobce v této souvislosti poukázal na závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2017, čj. 46 A 108/2015 - 52.

12. Žalobce poznamenal, že podstatnou pro posouzení projednávaného případu je Směrnice ve spojení s rozsudkem SDEU ve věci *Zhu a Chen*, podle něhož umožňují ustanovení evropského práva rodiči, který vychovává občana EU, aby s ním pobýval v hostitelském členském státě. Žalobce poukazoval na to, že důsledkem tohoto rozsudku je např. i začlenění § 15a odst. 1 písm. b) do zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce z výše uvedených pramenů vyplývá, že jakékoliv paušální a neodůvodněné omezení práva pobytu rodiče nezletilého občana EU provedené vnitrostátním právem ČR je v zásadním rozporu s evropským právem, a není tak možné podle něj postupovat. Důvod pro zastavení řízení žalobce o jeho žádosti o přechodný pobyt – ač je v zákoně o pobytu cizinců skutečně uveden – je tedy irrelevantní.
13. V podrobnostech žalobce odkázal na návrh skupiny senátorů na zrušení předmětného ustanovení, podaný u Ústavního soudu dne 7. 12. 2017.
14. Žalobce se neztotožnil s vysvětlením žalované, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platným zákonem, a byly tak splněny podmínky pro zastavení řízení uvedené právě v § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že se zjevně jedná o ustanovení neaplikovatelné z důvodu jeho rozporu s normami vyšší právní síly, není takový postup podle žalobce správný. Rovněž další úvaha žalované o podmínce legality pobytu cizince na území ČR (před podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu) je dle žalobce opět v příkrém rozporu s citovanou judikaturou SDEU. Informace o nerozpornosti novely č. 222/2017 Sb. obsažená v důvodové zprávě pak podle žalobce nezakládá jistotu, že tato novela skutečně v rozporu s mezinárodními smlouvami není. Skutečnost spočívající v tom, že na základě zastavení řízení o Žádosti žalobce nemohlo vůbec dojít k meritornímu přezkoumání podmínek udělení přechodného pobytu, přitom podle žalobce zakládá neodůvodněný rozdíl v posuzování právního postavení rodinných příslušníků občanů EU. Žádná taková překážka podání žádosti (nemožnost podat žádost v době platnosti výjezdního příkazu) totiž není podle přesvědčení žalobce v evropských normách předvídána. Připuštěním použitelnosti § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců by podle žalobce došlo k situaci, kdy by rodinný příslušník občana EU musel vycestovat z území ČR, mimo území by mohl podat žádost o přechodný pobyt a mimo území by musel též na výsledek řízení čekat. Za těchto předpokladů by však nebylo možno naplnit materiální stránku soužití rodiny.
15. V podání ze dne 21. 1. 2019 pak žalobce upozornil na publikovaný nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, kterým bylo rozhodnuto o jím avizovaném návrhu na zrušení předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 25. 10. 2018, doručeném soudu dne 31. 10. 2018, toliko stručně uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti Napadeného rozhodnutí, přičemž

odkázala na obsah jeho odůvodnění, kde se dle svého přesvědčení dostatečně podrobně vyjádřila k námitkám žalobce.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal přitom jiné vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalované byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalobou Napadeného rozhodnutí vyšel.
18. Žalobce stavěl svou žalobní argumentaci především na námitce, že ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jež bylo v posuzované věci správními orgány aplikováno a na základě kterého bylo řízení o Žádosti žalobce zastaveno, je v rozporu s ústavním pořádkem ČR, jak v průběhu řízení o této žalobě potvrdil Ústavní soud.
19. Soud v reakci na uvedený okruh námitek podotýká, že Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (dále také jen „**nález**“), vyhověl návrhu skupiny poslanců a mimo jiné zrušil § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Ústavní soud odůvodnil nález tím, že citované ustanovení je v rozporu s čl. 10 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť cizinci odnímá ochranu před možným neoprávněným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, brání nejen pokračování správního řízení, ale i následnému přístupu k soudu. Nález byl publikován v částce 7 Sbírky zákonů, která byla rozeslána dne 21. 1. 2019. Tímto dnem přestal být § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platnou částí právního řádu České republiky. Soud na tomto místě pro větší stručnost v plném rozsahu na odůvodnění tohoto nálezu odkazuje.
20. Žalobci je tedy třeba přisvědčit, že ustanovení právního předpisu, které bylo v nyní řešeném případě právním důvodem zastavení řízení o jím podané Žádosti, je skutečně se zřetelem k závěrům uvedeným v nálezu Ústavního soudu v rozporu s ústavním pořádkem.
21. Soud se následně zabýval otázkou, jaký vliv má pro posuzovanou věc skutečnost, že ke zrušení dotčeného zákonného ustanovení došlo formálně až ke dni vyhlášení derogačního ústavního nálezu ve Sbírce zákonů. Platí totiž, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž z § 71 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o Ústavním soudu**“), současně vyplývá, že pravomocná rozhodnutí vydaná na základě právního předpisu, který byl zrušen, zůstávají nedotčena (kromě trestních rozsudků, které nabyly právní moci, ale nebyly dosud vykonány).
22. Soud v této souvislosti připomíná, že výkladem § 71 odst. 2 zákona o Ústavním soudu se již mnohokrát zabývaly jak obecné soudy, tak také Ústavní soud. Nejvyšší správní soud již

v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, čj. 7 A 146/2001 - 29, publ. pod číslem 2/2003 Sb. NSS uvedl, že „zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá“. Uvedený právní názor zdůvodnil Nejvyšší správní soud tím, že při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí není správní soud vázán ustanovením takto zrušeného zákona, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. Shodné závěry pak byly vysloveny např. v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 A 48/2002 - 98, či ze dne 29. 6. 2005, čj. 6 A 102/2001 - 59.

23. Soud přitom dále poukazuje na závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. II. ÚS 3764/12, ve kterém Ústavní soud navázal na svou starší judikaturu a konstatoval, že možnost retroaktivního účinku derogačního nálezu Ústavního soudu závisí v podstatné míře na povaze dotčeného právního vztahu, tedy zda jde o vztah vertikální, tj. mezi jednotlivcem a veřejnou mocí, nebo horizontální, tj. mezi jednotlivci navzájem. Zatímco v případě vertikálních právních vztahů je výše popsáný retroaktivní účinek zásadně přípustný, je-li v neprospěch veřejné moci, v ostatních případech, kdy zrušení protiústavního zákona působí v neprospěch jednotlivce, je naopak zásadně vyloučen. Shodné řešení uvedené právní otázky vyplývá rovněž např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10.
24. Ve vztahu k řízení vedenému správním soudem podle § 65 a násl. s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2008, čj. 5 Afs 7/2005 - 127 potvrdil, že „jakkoliv platí obecná zásada, podle níž zrušovací nálezy Ústavního soudu mají v řízení o kontrole norem účinky *ex nunc a nikoliv ex tunc* [...] představuje vyslovení interpretativního výroku Ústavním soudem o protiústavnosti právního předpisu překážku jeho aplikace v těch případech, kdy by ještě tato aplikace připadala v úvahu. Jinak řečeno, citovaný nálezn Ústavního soudu sice nemůže vyvolat možnost opětovného otevření těch případů, které již byly pravomocně ukončeny; zároveň však platí, že právní názor v něm obsažený nelze opomenout tehdy, pakliže se jedná o řízení dosud neskončená, a to i včetně těch řízení, které dobíhají u správních soudů. V těchto případech má (pouhý) interpretativní výrok Ústavního soudu pro aplikační praxi v podstatě stejný význam a smysl jako výrok, kterým se ruší právní předpis“.
25. Městský soud v Praze se s uvedenými závěry vyplývajícími z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, v plném rozsahu na obsah odůvodnění těchto rozhodnutí odkazuje a doplňuje, že v nyní projednávané věci neshledal důvodu se od těchto závěrů jakkoli odchýlovat.
26. Soud tak byl povinen se zřetelem k výše vyloženým závěrům v tomto případě přezkoumat zákonnost rozhodnutí optikou právní úpravy účinné v době vydání Napadeného rozhodnutí, odhlížeje přitom od těch ustanovení zákona, která byla v mezidobí zrušena z důvodu jejich protiústavnosti. Z odůvodnění nálezu je zřejmé, že ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, o něž se opírají rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, bylo protiústavní po celou dobu své účinnosti (srov. body 48, 51 a násl. nálezu), přičemž nemůže být pochyb o tom, že bylo aplikováno v neprospěch žalobce v jeho vztahu k orgánu veřejné moci, neboť tomuto orgánu umožňovalo za podmínek v něm stanovených zastavit řízení o Žádosti, aniž by došlo k jejímu věcnému přezkumu, tj. k posouzení, zda žalobce splňuje hmotněprávní podmínky pro vydání požadovaného pobytového oprávnění.

27. Ačkoli tedy soud sám řízení o zrušení předmětného ustanovení nevyvolal, nemůže s ohledem na výše vyložená judikatorní východiska pominout tuto zásadní změnu právního stavu a trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Tím by sice konal podle jeho textu, nikoli však jeho smyslu, porušil by ústavně chráněná práva žalobce (čl. 10 odst. 2 a čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod) a nadbytečně zatížil žalobce dalším řízením (řízením o ústavní stížnosti). Soud proto musí dát přednost řešení odpovídajícímu principu oprávněného očekávání a Napadené rozhodnutí opírající se o neústavní část zákona zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, čj. 7 A 146/2001 - 29; či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2019, čj. 55 A 24/2018 - 66).
28. Z výše vyložených důvodů tak Městský soud v Praze nemohl při přezkumu Napadeného rozhodnutí zrušené zákonné ustanovení aplikovat, protože ani nebylo možné k žalobním námitkám přezkoumat, zda podmínky pro zastavení řízení uvedené v tomto ustanovení byly splněny či nikoliv. Za této situace ztratilo Napadené rozhodnutí svůj zákonný podklad a soudu proto nezbylo, než jej i z tohoto důvodu zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro rozpor s právními předpisy. Soud podotýká, že shodně postupovaly ve skutkové a právně obdobných věcech i jiné krajské soudy (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2019, čj. 22 A 18/2018 - 31, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2019, čj. 55 A 24/2018 - 66).
29. Soud pak podle § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil též ke zrušení Prvostupňového rozhodnutí, neboť toto usnesení se rovněž opíralo o nálezem zrušené ustanovení, a tím zároveň předurčilo rozsah přezkumu žalované, jež tak pouze zjišťovala, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení upravené derogovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Shora popsané okolnosti přitom s ohledem na ochranu procesních práv žalobce a řádné posouzení věci v podstatě vyžadují zcela nové posouzení jeho Žádosti.
30. Současně se zrušením obou rozhodnutí rozhodl soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná (stejně jako správní orgán prvního stupně) vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy že není možné zastavit řízení o Žádosti žalobce z důvodu předvídaného ve zrušeném ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši celkem 3 000 Kč, odměně za 3 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby a podání ze dne 21. 1. 2019] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za tři úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupkyně žalobce prokázala soudu, že je plátkyní DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné sazby. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci celkem 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. června 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu